

SLOVENSKI NAROD.

Izhaja vsak dan **zvečer**, izimši nedelje in praznike, ter velja po pošti prejemati za avstrijsko-ogerske dežele za vse leto 16 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld. — Za Ljubljano brez pošiljanja na dom za vse leto 13 gld., za četrt leta 3 gld. 30 kr., za jeden mesec 1 gld. 10 kr. Za pošiljanje na dom računa se po 10 kr. za mesec, po 30 kr. za četrt leta. — Za tuje dežele toliko več, kolikor poština znaša.

Za oznanila plačuje se od četiristopne petit-vrste po 6 kr., če se oznanilo jedenkrat tiska, po 5 kr. če se dvakrat, in po 4 kr., če se trikrat ali večkrat tiska. Dopisi naj se izvolé frankirati. — Rokopisi se ne vračajo. — Uredništvo in upravnništvo je v Ljubljani v Frana Kolmana hiši „Gledališka stolba“. Upravištvu naj se blagovolijo pošiljati naročnine, reklamacije, oznanila, t. j. vse administrativne stvari.

Na jug, slovensko dijaštvo!

Panonski Slovenci na Mlem Štajerji kupovali so knjige za pouk v verstvenih, gospodarskih in zdravstvenih stvarih minolega in v prvej polovici tekočega stoletja iz sosednje Hrvatske; pisane so v čvrstej in jedrnatéj kajkavščini, kakor se je govorilo in še danes se z malo razliko govori v zagrebskej, varaždinskej in križevskeji županovini mej priprostim ljudstvom in po večini mej razumništvom, odkoder se jasno razklada najbližnja sorodnost, vsaj skoro istost provincijalne hrvaščine in panonske slovenščine na vzhodnem Štajerskem in Prekmurskem, čemur tudi pritrjuje po jeziku neka knjižica, koncem preteklega stoletja natisnena v Ptuj. Ta tesna sorodnost, rokojoča se z enakostjo v jeziku, dajala je od davne dobe povod Slovincem, ka so svoje sinove, namenjene višim naukom, pošiljali radi na Hrvatsko; slovenski mladiči mej Muroj in Dravoj pohajali so varaždinski gimnazij, takisto nekaj Prekmurcev. Po dovršenih gimnazijskih studijah razpršili so se dijaci na razne kraje; nekaterim bila je sreča sedmo in osmo šolo, oziroma modroslovje dognati v Gradci, drugim v Gjurji ali Sobotišči, spet drugim v Zagrebu . . . , a po dodelanem modroslovju našli so se pa le redno v nemškem Gradci kot slovenski pravniki, bogoslovci ali vraštveniki. — Odkar je gimnazijski sostav preinačen, zlasti od one dobe, kar je ustanovljen nižji gimnazij v Ptuj, vrelo je mnogo ukaželjnikov v to mesto, kar je povsem naravno; a nenaravno je, ka se ondu vse poučuje v nemščini, in dijaci iz tega zavoda po četrtem razredu zahajajo z večine v Maribor, kder učiteljujo brez jako sloke izjemke sami profesorji, katerim mrzi naščina, kajti je kot Neslovenci in prišleci od mrzlega severa ne znajo, tore je ne

mogo ljubiti, mastno službo na Slovenskem pač. Ah, Šuman, Pajk in mnogo drugih! v tujini svetle znanosti razlagate inorodnikom, a našim mladeničem prisojeni so za učitelje nezalce in črtniki slovenskega jezika, in od tod najbrže strastno postopanje proti slovenskim dijakom; od tod se tudi morebiti razklada, ka je letos v Mariboru toliko učencev sklopotalo pri maturi. Strogosti se nikakor ne ustavljamo, ali strogost mora biti pametna in na blagost gojencem zračunjena, ne pa jim na veliko pogubo in propad; poprej biste naj bili strogi, a ne na zvršetku. Ne morem si najti zdravega razloga in dovoljnega pojasnila, kako je to, da učenec vseh osem let uče se razen slovenščine vseh predmetov v nemščini, ter dobivajoč dovoljne redove po vseh razredih, na konci gimnazijskih naukov zabodi se dvojke pri maturi iz nemškega jezika? Je li se je v tem hipu nasrkal vode trusovine (pozabnice), katera mu je nagloma iz možganov zmila osemletni trud in uk? Ako mariborski gimnazijec po osmih letih ne zna nemščine, ne zna niti nijednega drugega jezika dobro, vsaj je po vseh razredih ukvarjal se s predmeti, razlaganimi v nemščini! tore je najbrže odločen na posnem živalskih glasov, je li vseh osem gimnazijskih let izražal se živalskimi glasovi, kako je dobival iz nemškega jezika „zadovoljno“? Tako po priliki je tudi z latinščino, katera požre največ učnih ur po vseh razredih, in ako učenec vsa gimnazijska leta donša spričevala z dobrim redom iz tega predmeta, a na kraju trudnega gimnazijskega pleženja vezne, kako se to razumeva? je li se pri maturi več znanja zahteva, nego si ga je učenec v osmih letih priliko imel prisvojiti in profesorji dajali so prve rede? ka-li? Sicer latinščina je davni mrlič, zakaj mu toliko važnosti pripisujete? Denes latinski jezik nikogar več ne spasi, torej tudi

ne kaže, ka bi kdo zbog njega bil v pogubljenje podurnen. V mariborskem gimnaziju javljale so se nenaravne prikazni mej letom, a najnenaravnejše pri maturi. — Ako med 25 gimnazijski godnjevalci jih samo 10 zleze skozi pikečo in bodečo vrzel maturne prekušnje, gotovo razve dijakov še kdo drug nosi krivnjo tolike nesreče ter je krivec tako ogromnemu nevspehu. Vsekako treba je preiskati pravi uzrok teh preneugodnih razmer za roditelje in njihove sinove. Iz teh in še mnogo drugih podatkov nasvetujem našim slovenskim dijakom, dokler se okolnosti na bolje ne izpremene, dokler vlada ne uresniči skončatka sprejetega po večini v državnem zboru glede na slovenski učni jezik v srednjih učiliščih, naj učenci iz Ptuja ne hode v viši gimnazij v Maribor, nego v Varaždin na Hrvatsko; isto naj store gimnazijci mariborski, celjski . . . , ako jim tuji profesorji delajo nepotrebne sitnobe, naj ido k južnim nam bratom v daljnje nauke: vsaka ptica ljeti k svojemu jat. In če bi morebiti v Varaždinu hodilo premalo prostora, naj se v Krapini osnuje gimnazij, kamor bodo pošiljali Zagorci svoje mladeniče in pa Slovenci iz bližnjih in pobljnih krajev; konči poslušali bodo pouk v narodnem jeziku ter svoje petice trošili mej svoji. Slovenska mladina, nikar se mnogo ne obračaj proti kvarnemu severu, kateri preti smrtonosnim mrazom zakliknoti nam slovenski život. — Slovenci! Mura, Drava in Sava kažo nam po svojem toku pravec na jug, ondu zavija nam se blaženejša bodočnost, oni sije toplejše solnce sorodne in bratovske ljubezni, ondu je krepilno torišče za južnoslovansko vzajemnost. Nam južnim Slovanom itak treba najpoprej, da se srbohrvaščini vsak slovenski razumnik do jedra privadi, in to je najlaže v srednjih učiliščih. Na slovanski jug, slovenska mladezen!

LISTEK.

Pred ulnjakom.

(Konec.)

4. Sv. Lušarije. Gora velika in strma, kakor bi človek pomohil palec v zeleno barvo in ga potem pritiskal na končnico. Po gori vije se strma in od znoja romarjev rujava pot, na vrhu pa cerkev z dvema stolpoma in veliko okni. Na desno in levo po jedna mala smereka. S tem malim aparatom hotel je umetelnik izreči, da je ta božji pot jako težaven, brez sence, tedaj zaslužek tem večji.

5. Cesarski orel. Ta je itak uže vsacemu znan, zaradi tega v tej sliki nij delan posebno vestno, videti je suh in oskuben. Pa slikar mu je na desno in levo kot častno stražo postavil po jednega vojaka s puško v roci, kakor bi hotel reči: „Vidite, uže vem, kar mu gre“. Ker sta vojaka še po starem opravljena, s fraki, komašnami itd., imamo slikarja na sumu, da je član društva: Zur Erforschung und Erhaltung der Baudenkmäler.

6. Bitka, baje pri Mantovi. Oh, to nebo: Nij belo, ne sinje, ne rudeče, ne sivo, a baš tako, kakor je slikarju potrebno, namreč grozno. In pod

tem nehom stojé si vojske nasproti, ne veliki oddelki nego pet mož na vsakej strani, pa kako? Blizu so tako drug drugemu, da se s puškami dotikajo in vsi strelé v jeden hip, smrt je tedaj neizogibna. Da pa streljajo v resnici s svinčenkami, to žalostno pričata dva mrtveca na tleh, vsak na jednej strani, kar je zopet dokaz velike objektivnosti. Ko je strije to sliko novo dobil iz Kranja, prišli so jo gledat sosedje, mej njimi tudi Škerjančev Matevž, ki je baš prišel domov od vojakov.

„No, Matevž, ali je res tako hudo v vojski?“ vpraša ga strije.

„Res je res, pa še veliko hujši, tukaj še nič kanonov nij,“ odreže se Matevž, in zadel jo je, kajti naš slikar je topničarstvo pa konjištvo čisto pozabil, česar mu pa ne smemo zameriti, ker je imel res premalo prostora in je krvi itak uže dovolj.

7. Sv. Izidor. Ta je pa nesrečno izpal, bi utegnil kdo opomniti na prvi pogled, kajti svetnik ima sicer dostojen sijaj okolo glave, a preveliki ušesi, zakrivljen nos, sploh neprijetno obličje in premala usta, slednja nijso večja, nego mala pičica. Tak grajalec pa ne umeje našega umetnika, kateri je z neprijetno vnanjo obliko hotel izpovedati, da tudi v nelepem kalapu more bivati lep, Bogu dopadljiv duh. In usta, ta mala usta, ta delajo vso čast na-

šega globokomislečega slikarja spretnemu kistu. Kdo še nij čul lepe pesni:

„Svet' Izidor je ovčice pasel,
Lepo žvižgal, še lepše pel.“

Iz te pesni je slepcu jasno razvidno, da je sv. Izidor „lepo žvižgal“, in kadar človek žvižga, tedaj naredi kolikor možno mala usta, in slikar, vesten opazovalec narave, naredil je malo pičico, in usta baš žvižgajočega sv. Izidora bila so gotova.

8. Hudič brusi babi jezik. Ta slika ima kaj posebnega. Hudič, široko razkoračen, drži z jedno roko babo za tilnik, z drugo drži babe jezik, z nogu pa goni brus, vidno je, da hoče delo brzo dovršiti. Baba, skoro apatično se držeč, ne vzbuja nikakor našega sočutja, kajti žalosti niti sluha nij, marveč radovedna zrè na brus, bode-li jezik kmalu gotov, in iz pisanega njenega pogleda sme se sklepati, kako nevarna bode odslej ta klepetulja.

9. Pegam in Lampergar. Na čilih konjih dirjata si v skokote nasproti, vsak bridko sabljo v roci. Lampergar ima navadno, Pegam tri hudičeve glave. Ker se konja, kakor na drugih slikah, tako tudi na tej ne premikata in bi gledalec zaman čakal na izid, pomagala si je našega umetnika zvita glava ter izumila krasen efekt. Z ozirom na narodno pesen, posegel je malo sekund v bodočnost. Pegama sred-

Javni zbor kranjskega obrtniškega društva

dne 23. julija.

(Dalje.)

Manjšina pa je ostala dosledna ter je še zadnji večer, ko je bila obravnava o prvih petih glavnih delih ob 3/4 11. uri dovršena, v novič (ne vem uže kolikokrat) zahtevala, naj se dovršeni paragrafi ne izroče še državnemu zboru, dokler ne bodo rešeni še drugi paragrafi obrtniške postave. Nij mi treba še posebej omenjati, da je bil ta nasvet, kakor vsi prejšnji jednaki, od večine zavržen. Drugo vodilo večine obrtniškega odseka je bilo, ustreči zahtevam obrtnikov in ravnati se kolikor mogoče po njihovih željah.

Te svoje želje in zahteve pa so obrtniki izražali v mnogih peticijah do državnega zbora, kateremu jih je došlo 380, in pa na raznih obrtniških shodih, zlasti pri velikem shodu na Dunaji 15. novembra leta 1881, katerega se je udeležilo okolo 3000 obrtnikov iz vseh dežel in vseh narodnostij obširnega našega cesarstva. Svoje želje so izrazili v resoluciji, obstoječej iz najst več, ki so jo v prevdarek izročili tudi državnemu zboru.

V vseh peticijah in resolucijah so obrtniki zahtevali premembe dozdanje obrtniške postave, zlasti v dveh glavnih načelih:

1. Vpeljejo naj se obligatorične zadrage, ki katerim vsak samostojen obrtnik uže sam ob sebi pristopi, kakor hitro prične delati na svojo roko.

2. Kdor hoče izvrševati kako rokodelstvo, mora dokazati, da se ga je izučil in tudi delj časa kot pomočnik opravljal.

Te dve reči sta ravno nasprotni dozdanj postavi, ki vsaj dejansko nij velevala obligatoričnih zadrug in je dovoljevala razna obrtniška podjetja slehernemu, ki je hotel, da je le plačal patent. Da je občinstvo vsled tega dobivalo slabe izdelke, da so poštene obrtniki imeli neizmerno škodo po takih šušmarjih, da so mnogi taki pričetniki, ki so mislili, da jim bodo kar pečena piščeta letela v usta, ako vzamejo patent, čez par mesecev zopet prišli na kant itd. — kaj je to brigalo druge, ki jih to nij nič bolelo! Vsakdo je imel priliko pričeti vsakatero obrtnijo, to jim je bilo dovolj, to je bila največja svoboda in svoboda bila je njih glavno načelo, akoravno je ta svoboda marsikaterega spravila na be-raško palico.

Zato pa tudi nijso hoteli izvršiti 7. poglavja do zdaj veljavne postave, ki velevala obligatorične zadrage. Ko bi se bil dejansko izvršil ta oddelek, bile bi zadrage marsikako napako in zlo odpravile, ki je trlo obrtniški stan. Zlasti bi obrtniška svo-

boda ne mogla tako lepo cvesti in tako žalostnega sadu roditi. Zato se je pa izvršitev tega poglavja puščala v nemar, kakor da bi ga v postavi ne bilo, razne svobodne zadrage so ostale in nove obligatorične so se mrzile obrtnikom samim, ker je postava zaukazovala, da se imajo raznotera obrtništa posilno spojiti v jedno zadrugo. Tega pa marsikatero obrtniška zadruga nij hotela, zlasti, ako je imela kaj premoženja, katero bi bilo na ta način prišlo tudi drugim obrtnijam na korist, s katerimi bi se bili imeli združiti v jedno zadrugo. Tako je tedaj postava v tem oziru ostala samo na papirji, hoteli so jo leta 1861. celo odpraviti in osnovati svobodne zadrage, ki bi se bile s svobodno obrtnijo bolj ujemale, pa k sreči je dotični predlog izginil iz državne zbornice in se izgubil, da ne vedo kam.

Pri novem postavnem načrtu se je videlo, da je treba obdržati obligatorične zadrage. To se je tudi zgodilo, se ve da s silnim trudom, ker je manjšina na vso moč zagovarjala svobodne zadrage. Toda obrtnišstvo potrebuje trdnega reda, da bode moglo napredovati, potrebuje vsestranske uredbe in to zamorejo dati le obligatorične obrtniške zadrage. Le na ta način bode mogoče dobiti pravo zastopništvo obrtniškega stanu, kateri ima pri dozdanjih kupčijskih zbornicah jako malo zavetja, ker večina kupčijskega oddelka večidel gleda na svoje koristi, ki so koristim obrtniškim dostikrat ravno nasprotni. Ko bodo obligatorične zadrage osnovane, se bode samo po sebi pokazalo, da se morajo obrtniške komore ločiti od kupčijskih in osnovati same zase. In ker ustava kupčijskim in obrtniškim komoram dovoljuje lastne zastopnike v deželnih in v državnem zboru, bode obrtniški stan vsaj zares v teh dveh postavo dajalnih zborih imel svoje zaupne može. Tako bodo torej obligatorične zadrage za obrtniški stan najboljše volilna prememba, ki si jo zamorejo misliti, ker ne bodo prišli nikdar v nevarnost, da bi zaradi drugih volilcev njihovi kandidatje ostali na cedilu.

Da morejo pa obrtniške zadrage delovati na korist obrtništvu, imeti morajo poleg svojih dolžnosti tudi svoje pravice. V novej postavi se njim je tacih pravic mnogo pripoznalo.

Govoriti imajo mej drugim:

Pri razsodbah o obrtniških podjetjih (§ 1.), pri dokazih, je li dotičnik zmožen za samostojno rokodelsko obrtnišstvo (§ 24), pri določevanju obsežka in uživanja obrtniških pravic (§ 36) in maksimalnih tarifov (§ 49); njim pripada uravnava razmer mej mojstri in pomočniki, kakor tudi razmer rokodelskih učencev, določevanje učnih in pomočniških let, potrebnih poskusenj, potrjevanje spričeval, i. t. d. dalje smejo napraviti zaloge ali skladišča potrebnega blaga

in ga prodajati svojim družnikom, ustanavljati posojilnice in prodajalnice za zadržne izdelke i. t. d., prepire mej mojstri in pomočniki reševati po razsodiščih ali prostovoljnih sodnijah (§ 114) i. t. d. Druga glavna zahteva obrtnikov je bila, da mora vsakdo na postavno določen način dokazati, da se je rokodelstva izučil, in ga kot pomočnik več let izvrševal, ako ga hoče pričeti na svojo roko. Taka zmožnost se tirja od odvetnikov, uradnikov, duhovnikov, vojakov i. t. d., samo obrtnik je smel dozdati vsakdo postati, dasiravno je bil obrtništa morda tolikanj sposoben, kakor zajec za boben.

Govornik še dalje razpravlja ovire, ki jih je delala manjšina, in mnenja pro et contra se javlja-joča v odseku ter delovanje zdanje večine v državnem zboru, pravi nadalje: Večina obrtniškega odseka je torej storila, kar je pri zdanjih okoliščinah storiti zamogla. Ne tajim, da je od nje nasvetovana postava pomanjkljiva v dvojnem oziru: 1. ker ne obseza vseh zadev obrtniškega stanu, in 2. ker ne vstreza vsem željam obrtnikov.

Toda začetek je storjen in prepričani smo, da bodo polagoma prišli na vrsto še drugi deli obrtniške postave in bomo kmalu imeli popolnem nov obrtniški red.

Da večina nij vstregla vsem željam obrtnikov, pač lahko umete, ako pomislite, s kolikimi ovirami jej je bilo bojevati in kako veliko je bilo nasprotovanje manjšine. Večkrat smo bili na tem, da bi se bilo vse podrlo, in bil bi ves trud zastonj; nij torej preostajalo družega, nego nekoliko odjenjati, da se je vsaj nekaj rešilo. Naj pri tej priliki omenim, da so bili nekateri nasveti poročevalca grofa Belcredija za obrtnike v marsikaterem oziru primernejši in boljši, kakor jih nahajamo v zdanjem postavnem načrtu. Ali hudo nasprotovanje manjšine in nekaj omahljivih udov večine z njimi nij bila zadovoljna in moralo se je odjenjati, da nij propala cela postava. Omenjam mej drugim, da bi se bili po nasvetih grofa Belcredija zadržni in pomočniški shodi veliko prosteje gibali, kakor po predloženem načrtu. Grof Belcredi je za obrtniški stan silno vnet, ob enem je strogo konservativen mož, ki vé, da se delavcev nij treba bati, ako se jim da, kar jim gre. Pa liberalna manjšina, katera vedno o svobodi govori, zahtevala je policijsko nadzorstvo vseh takih shodov, češ, da bodo sicer delavci socialdemokratska načela razširjevali in delali nevarne spletke. Ako bi šlo po njihovej misli, bi se moral vsakemu delavcu nastaviti policaj za hrbet. Šli so liberalci tako daleč, da so hoteli vladi zaukazati, da mora k vsem takim shodom poslati vladnega zastopnika, ker bi se pregrešila zoper postavu, ako bi tega ne storila. To sicer nij obveljalo, vender pa se je

„Pa kaj zato?“

„Francozje so vsi vragovi, na jedenkrat so tukaj, in potlej bi jo skupil, če bi zagledali mojega Napoleona-kujona.“ Saj mi je Rezijan pravil, da so na Italijanskem nekemu kmetu zažgali hišo, ker je bilo psu „Napoleon“ ime; še on jo je komaj upihal.

In Napoleon je počival v varnem zavetju pod streho še par mesecev. Še le pozno v jeseni prišel je zopet na dan.

Mnogo je še zanimljivih končnic v strijčevem ulnjaku, a moje pero je preslabo, da bi jih vredno mogel oceniti, tudi so mi pošli uže skoraj vsi superlativi, zato se obračam do slovenskih rodoljubov, da bi se našel mej njimi požrtovalen možak, ki bi nabral vso to bogato po raznih ulnjakih raztreseno umetniško gradivo in nam sestavil temeljit katalog, kateri bi utegnil v kulturno zgodovinskem oziru biti velike važnosti, zlasti ako bi bil vezan rudeče.

Žal, da mi je umetnik vseh spredaj navedenih končnic neznan, le toliko vem, da biva nekje v Kranji in da računi za končnico 40 kr., kar je za toliko umetnosti bore malo.

Obžalovati pa moram tudi panonske Slovence, ki pri svojih čebelnih „koših“, in Slovence v Istri, ki pri svojih čebelnih „krlih“ nijmajo končnic, tedaj jednacega umetniškega užitka pogrešajo.

nja glava je odsekana in Lampergar drži jo na sabljo nasajeno, iz Pegamovega srednjega vratu pa bruha črna kri. Črna kri je znak peklenjskih lastnostij, glava na sabljo nabodena, pa še povečuje slavo in vojno izveščanost Lampergarja, ki je Pegamu, še predno sta trčila drug na drugega, uže snel rosó glavo veliko sežnjev na daleč, misleč si, čemu bi čakal, če mu uže zdaj lahko pridem do živega. Lampergar skazal se je s tem činom jako praktičnega moža.

10. Lovčev pogreb. Ta slika je sicer na prodaji na vsakem sejmu. Naša razločuje se le v tem, da pogrešamo medveda in jelena, in to iz dobro razumljenega razloga: ker teh živalij več pri nas nij, kako bi tedaj hodile za lovčevim pogrebom! Našemu umetniku je resnica nad vse, zato je izpustil tudi konja, ker še nij nikdar videl lovca, ki bi jahal na lov.

11. Roža, nij odličen umotvor, a barve mojster nij štedil, rudeča je, perje pa zeleno in to zadostuje, čebele si bodo uže zapamtile ta rožnobojni svoj dom. Ljudje si pa lahko utrgajo rožo, kjer jim drago.

12. Hudič odnese Napoleona. V zadregi sem, kako bi imenoval to izvrstno delo. Najbolj bi menda pristojal naslov „Odlomek iz tragične opere“. Hudič pograbilši Napoleona, strmoglavil ga je v velikansk „ravšel“ in beži s svojim plenom, kar

more. A Napoleonov general zapazivši hudičevo početje, vdere jo z golo sabljo v roci za njim. Prične se divji beg. Hudič in general, storila sta vsak velikansk korak, prvi da bi čim prej ubežal, drugi da bi ga čim prej dosegel. Po korakih sodeč, mora človek takoj imeti prepričanje, da sta luč in senca razdeljeni jednako, da še ne bo tako hitro konec hudej dirki. To je menda uvidel tudi general, kajti sopeč kriči za hudičem; „Daj nazaj Napoleona!“ in naš slikar rešil je ta klic pozabljivosti, kajti v debelih črkah se vije iz hrabrega generala širokih ust. Hudič vesel svojega željno pričakovanega plena hladnokrvno odvrne: „Nikdar ne dobiš kujona!“ Tu je konec tragičnega odlomka, kaj še pride, kdo to ve? Po tem živahnem, na suho desko vdihnenem dejanji, nihče več dvomil ne bode, da je ta Napoleonova podoba vsem gledalcem ugajala najbolj, in da je bilo čuti raznih opomenj o hudiči, Napoleonu itd. pred mojega strijca ulnjakom. Kako se tedaj zavzamem, ko pridem 1859. 1. junija meseca pred ulnjak, in zapazim, da mojega Napoleona nij nikjer.

„Strijc, kam ste pa Napoleona dejali?“ povprašam skoraj nevoljen.

„Gori pod streho sem ga skril“, mi odvrne.

„Pa zakaj, to je bila najlepša končnica.“

„Ali ne veš, da je vojska s Francozi, da so naše uže parkrat pretepli“, odgovori strijc.

vladi pripoznala pravica, da sme k takim shodom poslati svojega zastopnika, ako se jej to zdi potrebno.

Postava je pomanjkljiva, kakor je pomanjkljivo sploh vsako človeško delo, pa čas in skušnja bosta učila, v čem jih bode treba zboljšati ali premeniti. In prepričani bodite, da se večina takim premembam ali potrebni zboljšanju nikdar ne bode upirala, ampak prav rada dobre svete sprejemala, da bode demo polagoma dobili obrtniško postavo, ki bode ustrezala željam in potrebam obrtniškega stanu.

Pa s tem, da je odsek dovršil posvetovanje o glavnih delih obrtniške postave, še nij vse dognano. Čaka še posvetovanje v državnem zboru in gledati bode treba, da trud in delo obrtniškega odseka ne ostane zastoj, da se postava ne odloži. Še zadnji dan in zadnje uro, ko je bilo posvetovanje v odseku končano, hotela je liberalna manjšina vse zavleči in zahtevala je, naj se skleneni oddelki še ne izroče državnemu zboru, ampak naj se toliko časa počaka, da se bodo dovršili tudi drugi deli in da se bode predložila cela postava. Toda tako ravnanje bilo bi nevarno, ako pomislimo, da je vse možno in da se pri nas najiminitnejše politične premembe izvrše kar čez noč, in bil bi ves trud obrtniškega odseka zastoj, ko bi se primerilo, kar Bog varuj, da bi leva, tako zvana liberalna stranka v državnem zboru prišla zopet do večine, z desno konservativno stranko padla bi tudi obrtniška postava, želje obrtnikov bi se nikdar več ne uresničile, in s svobodno obrtnijo bi se za obrtniški stan povrnilo dozdanji žalostni časi. Stvar se torej ne sme odkladati in večina državnega zbora mora skrbeti, da kakor hitro mogoče, dožene posvetovanje o navseh obrtniškega odseka.

Pa tudi s tem ne bode vse doseženo. Treba bode gledati, da se bo postava potem tudi točno izvrševala. Najboljša postava ne velja nič, ako se dejansko ne izvršuje, kakor nam priča oddelek o obligatoričnih zadrugah v dozdanji postavi, na drugej strani pa dostikrat tudi pomankljive postave veliko dobrega učinijo, ako se izvršujejo strogo in dobro. Kadar se bodo ustanovile obligatorične zadruge, bodo morale zlasti skrbeti za točno izvrševanje nove postave in dotične gosposke opozoriti mahoma ko bodo kaj napačnega zapazili.

Slédnjič pa nij treba, zboljšanja obrtniškega stanu jedino le pričakovati od premembe obrtniške postave, treba je k temu tudi lastne marljivosti in varčnosti, pa božjega blagoslova!

Govoru g. Kluna je skupščina ves čas odobravanjem pritjevala, konečno pa s živio kliki in ploskanjem izrazila svojo zadovoljnost.

(Konec prih.)

Politični razgled.

Notranje dežele.

V Ljubljani 25. julija.

Po raznih časopisih se pripoveduje, da name-ravajo razpustiti **mestni zbor tržaški**. Koliko da je resnice na tem, se ne ve; gotovo pa je, da je ta zbor vsled zadnjih volitev prav čudno sestavljen, da se v njem ne more razviti vspešno delovanje, ker imata obe stranki jednako glasov, sta torej jednako močni, pri tem pa tako vsaka za-se, da vlečeta ravno v nasprotnem pravci in torej nij upanja, da bi se kaj zboljšalo. Za tega delj bilo bi najboljšje, razpisati nove volitve, naj se stvar prekrene takó ali takó. — Praška „Politik“ tudi méni, da bi presvetli cesar ne prišel preje v Trst na razstavo, dokler se stvar ne uredi v mestnem zboru.

Iz Sarajeva se poroča, da je s 15. dnem t. m. iz **Bosne in Hercegovine** odpuščenih pri vsakem polku 600 mož, ki se torej vračajo zdaj v svoje domače kraje. Pri tem gledalo se je, da so bili prvi oproščeni oženjeni in starejši rezervistje. Vseh zdaj odpuščenih je 13.000 mož; pravo število vseh, kolikor so jih izza potlačenega vstanka poslali domov, je pa še dosti večje, ker se uže od začetka junija reducirajo čete. Naša vojska začela se bode kmalu preustrojevati, kolikor se to namreč sme brez vprašanja zakonodajstva. Takoj v jeseni napravili bodo tistih 15 vojskih oddelkov (corps). Prvi vojskini oddelki imel bode, kakor se čuje, svoje poveljništvo v Sarajevu; na Česko prideta dva vojskina oddelka, jeden v Prago, drugi v Jozefov.

Vnanje države.

Iz Belega Grada se brzojavlja, da je finančni minister Mijatović v soboto z nova bil pri svojem kralji ter poprosil ga, naj bi ga odpustil. Ali Milan mu nij izpolnil želje ter poudarja, da kraljevina še na dalje potrebuje odlične njegove službe, dal mu je za šest tednov odpust, da se okrepeča. Mijatović bil je s tem zadovoljen ter odstopil od svoje prošnje.

O Egiptu: Prav iz Aleksandrije se poroča, da je to mesto zdaj brez vode, da se je Arabi paša obkopal in ogradil mej Kafr-el-Dauarom in Damanburum. Omar paša naznanil je kedivi, da so bili umorjeni vsi Evropeci, ki so bežali mej Kajiro in Izmailijo. V Tantahu in bližnjih vaseh razmesarili so tudi vse. Angleži hote udariti po Arabi paši večkrat, a ne pusti se jim. To je gotovo, za zdaj še ne. Kajti dogodki sami v Egiptu prisilijo v kratkem Anglijo in Francijo, da brez ozira na Turčijo jameta govoriti z Arabi pašo resno besedo. Priprave za zasedenje sueškega kanala, in za iz tega samo ob sebi izvirajočo vojno z Arabci bodo dovršene kmalu. Včeraj zahtevala je francoska vlada v svojej zbornici kredita za vojno, in včeraj tudi stavlil je Gladstone v angleške spodnjeje zbornice predlog, naj se vladi dovoli 23 milijonov funtov strl. v pomnoženje angleške vojne moči v Srednjem Morji. Gornjeje zbornice pa so se tudi včeraj razložili načrti in misli angleške vlade o Egiptu, kakor je to bil obljubil Karel Granville. — Konferenca v Carigradu pa še nij zborovala. Če je verjeti telegramu iz Carigrada, je Turčija pri svojem vstopu v konferenco izgovorila si, da se njo nijma smatrati jednako z drugimi velelastmi, temveč jej je dati posebnih pravic in prednostij v posvetih konference, ker ona ima nad Egiptom vrhovno oblast; tem zahtevam da je ugovarjal francoski poslanec Noailles odločno in živahno pobijal turške nazore. Ali se bode Franciji in Angliji pridružila v posredovanji še katera druga vlast, to vprašanje nij važno. Ker nevarnost v Egiptu rase dan na dan, ker je kedive Arabi pašo proglasil upornikom, ta pa zopet kediva sovražnikom domovine in je Arabi celo imenoval svoje lastne ministre, tako je pač lahko umeti, da vzhodnje države ne morejo ovirati delovanja Francije in Anglije, če tudi jima ne dajo evropskega poverjenistva. — Časopisi prinašajo zdaj tudi dva poziva Arabi paše na mudire ali poveljnike. V teh pozivih dolži kediva vseh pregreh, vseh umorov in mrtij v Aleksandriji, dolži ga skrivnih zavez z Angleži, da je on dal pozapreti ministre itd. „Braniti našo deželo in vero je po moslemskem cerkvenem zakonu vsacemu dolžnost. Boj do zadnjega moža velja mej nami in Angleži, in vse tiste, ki zataje in izdajo svojo domovino, ne zadene le najhujša kazen po vojnem zakonu, temveč prokleti bodo za vse večne čase v potomcih“. Te besede so ostre in jasne, kar se da; in po teh pozivih soditi moramo res verjeti opisovalcem Arabi paše, ki pravijo, da je ta usurpator sicer malo razsvetljen mož, ali ognjevit govornik in izvrsten mimik.

Domače stvari.

— (Razstava g. M. Drenik,) izdelkov za tržaško razstavo namenjenih, bila je obilno obiskovana. Dotični predmeti stavljeni so na ogled v baš v ta namen po mizarji g. And. Plečniku izvrstno izdelane omari, 2-75 metrov visokej in 2-5 metrov širokej. Na pročelji vidi se firma, iz „planink“ sestavljena, nad njo pa kranjski orel in napis „Ljubljana-Laibach“. Razstavljene so blazinice, otročja obleka, košek za papir, razne vezene, lep „antependium“ itd. Včeraj obiskala je tudi soproga gosp. deželnega predsednika gospa Winkler to predrazstavo ter izrazila se jako pohvalno in zadovoljno.

— (Zlato mašo) bode pel v nedeljo 6. avgusta t. l. dekan in časten kanonik g. Janez Toman v Moravčah. Duhovniki dekanije in farmani delajo velike priprave, da počaste o tej priliki iskrenega duhovnika in vrlega narodnjaka.

— (Razpisana služba) kancelista pri c. kr. okrajnej sodniji v Radečah do 24. avgusta t. l.

— (Požar.) Iz Idrije se nam piše: 23. t. m. imeli smo žegnansko nedeljo naše patrone Marije Magdalene. Denes 24. t. m. se je pa naša vas izpremenila v pepel, ker je denes nastal požar ob 12 1/2 uri popoldne. Farna cerkev je ob 2. uri popoldne najhujše gorela. Pepel in žarki leteli so gosti kakor sneg v Idrijo. Po tem poročilu sme se sklepati, da je pogorela cerkev in vas „Na gori“ nad Idrijo.

Telegrami „Slovenskemu Narodu“:

Brežice 25. julija. Zborujoči okrajni zastop daruje petdeset goldinarjev hrabremu 47. pešpolku ter mu čestita z občinami Brežice in Kapele na dvestoletnici.

Aleksandrija 25. julija. Ali-Mubarek poročal je kedivu, da se iz Aleksandrije došli lopovi pripravljajo zažgati Kajiro, vsled tega ondu velik strah. Kristijani v Kafrezeyoa-Damanturu masakrirani. Število puntarskih bojovnikov ceni se na 50.000.

London 25. julija. („Daily News“) Konferenca posvetuje se o predlogu, s katerim bi se pozval sultan, da izda razglas, v katerem se Arabi proglasi puntarjem. Angleška pripozna zdanje egiptovsko ministerstvo. V spodnjeje in gorenjeje zbornici izjave vlade. Granville rekel je, da je mej Francosko in Angleško srčno soglasje. Francoska hoče prevzeti varstvo sueškega kanala. Se-li bode Francoska udeležila pri ekspediciji proti sredini Egipta, še nij določeno, pristop Italije je pričakovati. Javno mnenje Evrope je prijazno postopanju Angleške. Salisbury odobral je početje vlade. Gladstone izrekel je, da je preverjen, da bodo vlasti potrdile akcijo Angleške. Francoska je voljna z Anglijo vkupe varovati sueški kanal. Obramba sueškega kanala pa zdaj nij več zadostna.

Slovenski pešpolk št. 47.

(Konec.)

Naš polk nahajamo na dalje v bitki pri Turinu 1. 1706, od koder je princ Evgen polkovega lastnika grofa Harracha, ki je bil najboljši general najhrabrejše brigade, s poročilom zmage na cesarja odposlal na Dunaj, — potem 1. 1716 pri Petrovaradinu, 1. 1717 pri Belem Gradu, 1. 1741 pri Mollwitzu, 1. 1742 pri Časlavu. L. 1757 prestal je naš polk štiri bitke, pri Pragi, pri Kolínu, pri Vratislavi in pri Leuthenu, 1. 1758 pri Hochkirchu, 1. 1760 pri Torganu, 1. 1794 pri Fleuryu, 1. 1796 pri Würzburgu, potem proti prvemu Napoleonu 1. 1800 pri Marengi, 1. 1809 pri Aspernu in Wagramu, 1. 1813 pri Draždanih in pri tridnevnej bitki v Lipsiji, 1. 1848 pri Custozzi, 1. 1849 pri Novari, 1. 1859 pri Solferinu in 1. 1866 proti Prusom pri Kraljevem Gradci.

V bitki pri Aspernu se je naš polk, tedaj imenovan „polk Vogelsang“, najbolj odlikoval. Takoj na bojišči bil je takratni polkovnik Weiss v. Finkenau imenovan generalom.

Po hudej bitki pri Custozzi 1. 1848 izrekel se je F. Z. M. d'Aspre, da se je naš polk boril tako hrabro, „da se bode odslej pred fronto tega polka vselej odkril“.

Najslavnejši čin tega polka pa je zabeležiti 1. 1800. Ta čin je sploh jedno najlepših dejanj v zgodovini avstrijskega vojaštva. Napoleon Bonaparte, takrat prvi konzul, šel je s svojimi četami preko Velikega sv. Bernharda, da bi prišel Avstrijcem v hrbet.

Mala gorska trdnjavnica Bard zapirala je cesto v dolino Dora. V tej trdnjavnici bili sta 9. in 10. kompanija našega polka Kinsky pod poveljstvom stotnika Josip Stockard von Bärnkopf. Ta hrabri častnik, ki se je uže jedno leto prej odlikoval v Švici, je s peščico svojih vojakov najgenijalnega vojskovodjo našega stoletja osem dni zadrževal pred to malo trdnjavo. Francoski generali vodili so osobno naskakovalne čete, dva generala bila sta ranjena, vse zaman, niti ponočni napadi nijso se posrečili, ker so naši Kinsky-janci bili oprezní. Napoleon moral je iskati si stranskih potov po hribovji in je naposled z velikimi izgubami spravil le jeden del svojih voz mimo trdnjave. Ko so Francozi zajeli trdnjavo od vseh strani, moral se je Stockard po 14 dnevnej junaške obrambi udati, a z vsemi vojaškimi častmi. Francoski general Chabreu, ki je bil pri kapitulaciji navzočen, častil je junaštvo našega polka, rekoč: „Da so Francozi v preteklem letu svoje trdnjave branili tako junaško, kakor Stockard, ne bilo bi se posrečilo Avstrijcem, doseči vspehov zadnjega boja“. Odhajajočej posadki pridelil je vi-

teški Francoz samo 6 grenadirjev „kot kašipote, ne pa kot stražnike“. Dvanajst dni pozneje, v bitki pri Marengu (14. junija 1800), izgubil je polk 600 mož; polkovnik in podpolkovnik bila sta mrtva, vsi štabni in večina drugih častnikov bili so ranjeni, a kar jih je še ostalo, ti stali so kakor zid. — Izmej zgodovinske drobnjave je omeniti vredno, da je leta 1780 v tem polku služil Francoz Pierre Angerau, kateri je dvakrat ušel. Ta vohajalec bil je pozneje v Napoleona vojski, postal je pozneje zgodovinsko znamenit pod imenom vojvode Castiglione in maršal Francoske.

Največo slavo in popularnost pridobil si je naš polk pod imenom „Kinsky“ in kar je še starih članov tega polka počenši od polkovnika pa doli do prestaka, vsak s ponosom pripoveduje, da je bil i on „Kinsky-janec“, pod katerim izrazom razumeva se hrabrega in vseskozi poštenega, sploh v vsacem oziru vzglednega vojaka.

Denes obhaja ta polk svojo dvestoletnico. Iz daljine mu čestitamo iz srca in želimo, da mu je bojna slava i na dalje zvesta!

Darila za „Národní Dom“.

Prenesek . . .	4853 gld. 79 kr.
Po gospoh Grasselli in Murnik nadalje nabrana darila:	
Gospa Alojzija Černe . . .	1 gld. — kr.
Gospa Marija Deu . . .	20 „ — „
Gospa J. K. . . .	5 „ — „
Gospa Marija Plautz . . .	5 „ — „
G. Ferdinand Bilina . . .	5 „ — „
G. J. Svoboda, lekar . . .	10 „ — „
G. Drag. Žagar . . .	5 „ — „
G. Anton Kržič . . .	3 „ — „
Monsignore M. Potočnik . . .	5 „ — „
Gospa A. Schantel . . .	2 „ — „
G. M. Šarabon . . .	3 „ — „
G. J. Erker . . .	2 „ — „
G. M. Kolar . . .	3 „ — „
G. dr. Valenta . . .	5 „ — „
G. Peter Grasselli za 3 mesece . . .	9 „ — „
G. Ivan Vilhar dvajset tisoč opek, ko se boče „Národní Dom“ zidati začel . . .	
G. France Krisper . . .	25 „ — „
G. Ivan Murnik . . .	12 „ — „
Vkupe . . .	120 „ — „
Vkupe . . .	4973 gld. 79 kr.

in 20.000 opek.

Umrli so v Ljubljani:

22. julija: Jakob Martinčič, ključničarjev sin, 1 1/2 mes., Marija Terezije cesta št. 12, za katarom v črevesu. — Reza Tippl, krojačeva žena, 55 let, Stari trg št. 13, za oslabiljenjem možgan. — Lorenc Molik, natak, 81 let, Turjaški trg št. 2, za starostjo. — Franc Knaus, delavec, 46 let, Kravja dolina št. 11. — Reza Jerič, hišina, 32 let, Florijanske ulice št. 28, za pokaženjem želodca.

Dunajska borza

dné 25. julija.

(Izvirno telegrafično poročilo.)

Papirna renta . . .	77 gld. 15 kr
Srebrna renta . . .	77 „ 75 „
Zlata renta . . .	95 „ 30 „
1860 državno posojilo . . .	132 „ — „
Akcije narodne banke . . .	827 „ — „
Kreditne akcije . . .	317 „ 50 „
London . . .	120 „ 35 „
Srebro . . .	— „ — „
Napol. . .	9 „ 57 „
C. kr. cekini . . .	5 „ 68 „
Državne marke . . .	58 „ 85 „
4% državne srečke iz l. 1854 . . .	250 gld. 120 „
Državne srečke iz l. 1864 . . .	100 „ 172 „
4% avstr. zlata renta, davka prosta . . .	95 „ 20 „

Tujci:

24. julija.
Pri Slonu: Wollstein z Dunaja. — de Crass iz Trsta.
Pri Malič: Atlas z Dunaja.
Pri avstrijskem cesarji: Muha iz Prage.

Loterijske srečke 22. julija.

V Trstu: 58, 1, 21, 69, 9.
V Linci: 49, 65, 52, 30, 36.

Išče se 200 goldinarjev

na pösodo z 10% na 2-mesečno menjico do vtorka. Žiro. — Pisma: Častna beseda poste rest. št. 3742 loco. (480—3)

Tuberozno mleko.

Če se to mleko, sestavljeno iz vegetabilnih in neškodljivih snovi, rabi vsak dan, koža postane mehka, voljna in nežna, hepatični madeži, peletni izpuščaji, vzrastki, nesnagne, nenaravna rudečica, vse to izgine; koža se prehitro ne zgubani ter polagoma pridobiva voljnost in zdravo barvo. V steklenicah po 1 gld.

Naročila izvršujejo se točno proti poštnemu povzetju kupila. (451—3)

Ogrska zlata renta 6% . . .	119	85
„ 4% . . .	88	60
„ papirna renta 5% . . .	87	10
5% štajerske zemljišč. odvez. oblig. . .	104	—
Dunava reg. srečke 5% . . .	100 gld. 114	—
Zemlj. obč. avstr. 4 1/2% zlati zast. listi . . .	119	75
Prior. oblig. Elizabetine zapad. železnice . . .	99	60
Prior. oblig. Ferdinandove sev. železnice . . .	106	—
Kreditne srečke . . .	100 gld. 177	—
Rudolfove srečke . . .	10	20
Akcije anglo-avstr. banke . . .	120	121
Tramway-društ. velj. 170 gld. a. v. . .	226	—

Št. 10.071.

(477—2)

Razpis službe.

Pri podpisnem mestnem magistratu se oddaje ustanovljena služba mestnega diplomiranega živino-zdravnika, kateremu je poleg prostega stanovanja odmenjena letna plača 600 goldinarjev in dvojna 10% petletna doklada s pravico do pravilne pokojnine.

Prošnje za to službo, katerim se morajo dokazila o dovršenih študijah in prejetem živino-zdravniškem diplomu, o dozdajnem poslovanju, konečno o znanji slovenskega ali nemškega jezika vsaj katerega drugega slovanskega in nemškega jezika priložiti, je v javnih službah bivajočim prosilcem po poti predstoječega urada, drugim pa naravnost

do 10. avgusta 1882

pri podpisnem magistratu izročiti.

Mestni magistrat v Ljubljani,

dné 7. julija 1882.

Župan: Grasselli.

Št. 3698.

(472—2)

Razpis

2 štipendij za učence živinozdravništva na ces. kr. živinozdravniške šoli na Dunaji.

Da se pošljeta dva Kranjca v živinozdravniško šolo v c. kr. živinozdravniški zavod na Dunaji, se razpišete dve štipendiji, vsaka po 300 gld. na leto. Poduk v tej šoli traja tri leta ali šest semestrov.

Za sprejem v živinozdravniško šolo je treba dokazati 6 dovršenih latinskih šol ali 6 razredov realke, znanje nemškega in slovenskega jezika in starost med 18. in 26. letom. Za poduk se nič ne plačuje, za stanovanje, hrano, obskrbo, knjige in učne pripomočke pa si mora vsak sam skrbeti.

Za sprejem v to šolo oglašiti se je prvih 7 dni meseca oktobra in sicer osobno pri vodstvu učilišča.

Prošnjiki za jedno teh štipendij naj svoje z rojstnim listom in s šolskimi spričevali obložene prošnje vložijo

do 15. avgusta 1882

pri deželnem odboru kranjskem.

Od deželnega odbora kranjskega,

v Ljubljani, v 11. dan julija 1882.

Deželni glavar: Thurn.

Hiša na prodaj

iz proste roke, pol ure od Ljubljane na dolenski cesti, v prav dobrem stanju, ima 5 velikih kletij za vino, dober vodnjak na pumpo, gredico za zelenjavo, vrt, senošet, njivo, hlev in nov skedenj, vse doma okolo hiše in obseza vse zemljišče le 3 1/2 orala. Hiša ima gostilno, je pa pripravna tudi za vsako obrtnijo in kupčijo, zlasti z lesom ali žitom. Daleč okolo nj nobene kovačnice, ni strojbenice, ki bi se dala napraviti na mimo tekočem potoku. Proda se zaradi nestalnega zdravja gospodinj pod ugodnimi pogoji. — Več pove upravnistvo tega lista. (485—1)

Št. 10.941.

(490—1)

Razglas.

Oddati je za leto 1882 druga Anton Raabova ustanova, znašajoča 200 gld. 4 kr.

Pravico do jedne polovice te ustanove ima ubožna, pa pošena vdova ljubljanskega meščana, drugo polovico pa doboje ubožna, dobro odgojena in v resnici zaročena hči ljubljanskega meščana koj po poroki.

Prosilke za to ustanovo naj svoje prošnje s priloženimi dokazili ubožstva, meščanskega rodu in družih razmer

do 20. avgusta 1882

izročijo podpisnemu magistratu.

Mestni magistrat v Ljubljani,

dné 16. julija 1882.

Župan: Grasselli.

Hiša se prodaj,

nova, s 4 sobami, z živinskim hlevom in s 470 □° obseza-jočim vrtom, na opekarske cesti v Trnovskem predmestju št. 7. Na polovico plačila bi se nekoliko časa počakalo.

(388—13)

Janez Turšič.

Cvet zoper trganje,

po dr. Maliči,

je odlično najboljšo zdravilo zoper protin ter revmatizem, trganje po udih, bolečine v križi ter živcih, otokline, otrple ude in kite itd., malo časa čez se rabi, pa mine popolnem trganje, kar dokazuje obilno zahval. Zahteva naj se samo „cvet zoper trganje po dr. Maliči“ z zraven stoječim znamenjem; 1 steklenica 50 kr., pravega prodaje samo

lekarna „pri samorogu“ J. pl. Trnkoczyja na Mestnem trgu št. 4 v Ljubljani.

Zahvala.

Gospodu J. pl. Trnkoczyju, lekarju v Ljubljani.

Moja mati so na protinske bolezn na nogi silno trpeli in razna domača zdravila brezuspešno rabili. Ko je pa bolezen čedalje hujša prihajala in uže več dni niso mogli stopiti na nogo, spomnim se na Vaš dr. Maličev protinski cvet za 50 kr. ter si ga nemudoma naročil. In res, imel je čudovit uspeh, da so se po kratkej rabi tega zdravila oprostili mučnih bolečin. S popolnim prepričanjem priznavam torej dr. Maličev protinski cvet kot izvrstno zdravilo in ga vsakemu bolniku v jednakej bolezni priporočam. Vašej blagorodnosti pa izrekam najpriskrnejšo zahvalo, z vsem spoštovanjem udani

Fran Jug,

(469—1)

posestnik v Šmarji p. Celji.

Cement (trboveljski)

v sodčkih po 200—300 k. . . . za 100 k. gld. 1.65.

Gnojni mavec (gips, gorenjski)

v vrečah za 100 k. gld. 1.60.

ne v vrečah „ 100 „ „ 1.40.

Štorje (ogerske)

po 5 vatlov, jedna gld. 2.80.

po 4 vatle, „ „ 2.20.

Moka

najboljša, prodaja se po prav nizkem kupu pri

RAJMUND-u PIRKER-ji,

razposiljavnica, odpravljalnica in kupčija z moko; Dunajska cesta št. 18. na dvorišču, poleg civilne bolnišnice. (491—1)

„THE GRESHAM“

zavarovalno društvo za življenje v Londonu.

Filijala za Avstrijo:

Dunaj, Giselastrasse št. 1,

v hiši društva.

Filijala za Ogersko:

Pešta, Franz-Josefsplatz 5,

v hiši društva.

Društvena aktiva . . .	frank. 74,122.865.—
Letni dohodki na premijah in obrestih dné 30. junija 1881 . . .	14,886.494.80
Izplačitve zavarovalnin in rent in zakupnin itd. za obstanka društva (1848) več kot . . .	117,000.000.—
V slednjeji dvanajstmesečnej poslovalnej perijodi vložilo se je pri društvu za . . .	59,712.065.—
ponudb, vsled česar znaša skupni znesek v slednjih 28 letih na vloženi ponudbah več kot . . .	1.063,400.000.—

Prospekte in druga razjasnila daje

Glavna agentura v Ljubljani, na Tržaški cesti št. 3, II. nadstropje

pri Val. Zeschkotu. (118—6)